

På bruna ryggen
Mitt stadsbud kankar
Min kappsäck nött utaf
Tidens mal.
Jag larfvar efter
I reskostymen
Med bockskinnsrock
Och cigarrfodral.

På rådstu-klockan
I hast jag tittar,
Och stolt att vara
Påpasslig karl,
Jag afsked nickar
Åt Gustaf Wasa
Och Norstedts söner
Och Birger Jarl.

I vagnar gunga
Familjer stolta
Med barn och blomma
Och allt sitt plock.
Och hjulen damma,
Och kusken gör sig
Ej samvet öfver
En borstad rock.

Tack, söta *stadsbud!*
Här ligger båten,
Som går till Bråvikens
Salta bad.
Ställ nu kappsäcken
I numro fyran,
I rappet hör jag
Det bär åstad!

På landgångsplankan
Jag om mig vänder
Och egnar staden
Min sista bock.
Nu har jag sjungit,
Så kan jag tycka,
Att det för en gång
Kan vara *nock*.

* * *

Vår angbåtskapten ser hyggelig ut. Lag-
om fetlagd. Jag tycker ej om för mycket
magra och knotiga sjökaptener. Det ligger
någonting godmodigt och välvilligt i den
runda skepparformen, då i den skarpa och
beniga afspeglas någonting som är snarlikt:
»främmande från bord!» Jag känner minst
åtta tusen sjökaptener personligen och jag har
funnit få undantag från regeln.

Man tar nu afsked på vanligt och ovan-
ligt sätt af vänner och bekanta; somliga syn-
bart belättna med skilsmessan.

»Viktig är afskedets stund, är ett fråge-
tecken i lifvet:
Döden kanske inom kort svarar derpå
med en punkt.»

Vi lemna Riddarholmen med dess juri-
dik och konungagrafvar, trycksvårta, riksgälds-
funderingar och pantlåneanstalter. Vädret
är vackert och sommargrannt, alla ansigten
glada, utom kanske ett som ser fundersamt
ut, säkerligen tillhörande en filosof eller något
ditåt. Han har tagit sin plats vid relingen,
sysselsatt med att fånga flugor, hvilka tyckas
vara hemmastadda ombord och kanske på-
mönstrade. Han väger dem i sin hand och
så släpper han dem. Kanske är han flug-
vägare. Annars kan han af Victor Hugo få
veta, att ett tusen ett hundra tretiofyra flugor
väga ett lod. Hans ifriga sysselsättning på-
minner mig om Kellgren:

»Låt lilla vinkelns åbo,
Låt idogsfulla spindeln
Ur hårdt tillsnörpta ändan
I evigt lika kretsar
De fina trådar draga,
Som fånga flugans flygt!»

* * *

Jag gick ned i min hytt för att göra
mig hemmastadd och ta min nya boning i